

## [H. P. Hansen.]

Men det er jo ikke Meningsmed en Lovbestemmelse, at den skal kunne omgaas paa denne Maade; jeg tror, det har virket heldigt i alt Fald i flere af de Tilfælde, hvor det er sket, men jeg synes, det er bedre at gennemføre en Lov saaledes, at man kan sige: saaledes er Loven, og saaledes skal den administreres, og den skal ikke kunne omgaas. Derfor hilser jeg det med Glæde, at denne Ændring er foretaget i det foreliggende Forslag.

Endvidere sker der det, at Politimesteren ikke mere skal udbetale disse Bidrag. Det er et Ønske fra Justitsministeriet, der herved imødekommes, at Politimestrene bliver fritaget fra dette Arbejde, ligesom fra andet Arbejde, som man ønsker lagt over paa Kommunerne, og i dette Tilfælde tror jeg, det er godt. Jeg tror, det vil være godt for de Kvinder, der skal have denne Hjælp. Uden at sige noget ondt om Administrationen paa Politimestrenes Kontorer i disse Sager kan man dog godt hævde, at i mange Tilfælde har Afgørelsen været rent forretningsmæssig, uden Forstaaelse af de foreliggende Forhold. At mange Politimestre har administreret Loven ud fra dens Aand og Forudsætninger og gjort det paa en human Maade, derom er der ingen Tvivl, men jeg tror alligevel, at det sociale Udvalg, som faar med denne og alle de øvrige Opgaver at gøre, bedre vil være i Stand til at administrere Loven paa en saadan Maade, at det skaber Tilfredshed hos de Folk, der skal have Understøttelsen.

Maaske bliver Tilfredsheden ikke lige saa stor hos de Folk, der senere skal betale denne, nemlig Alimenterne. Paa dette Omraade har der ogsaa været Utilfredshed hos Kommunerne. Mange har hævdet, at Politimestrene og Amterne ikke tog tilstrækkelig haardt fat paa Alimenterne, og derom tror jeg alle er enige, at den Alimenterant, som kan betale uden at bringe sin Familie i Vanskeligheder, men som undtager sig sin Pligt, er der ingen Grund til at holde Haanden over. Der er ofte sagt, at man ude i Kommunerne tog det ganske roligt, om en Alimenterant betalte eller ikke, men dette er ganske urigtigt. Kommunerne har her som paa andre Omraader været interesserede i at faa alle de Beløb ind, som retmæssigt kunde tilkomme dem.

Jeg har set i de sidste Dage, at Justitsministeriet har udsendt et Cirkulære, hvorefter der skal tages skrappe fat paa Alimenterne, men det har været gjort før, og Tilfredsheden er ikke blevet overvæl-

dende af den Grund. Jeg tror, man kan sige, at det sociale Udvalg vil have mere Kendskab til de paagældendes Forhold og tage fat dér, hvor der er Grund til at gøre det.

Nu gaar Forslaget ganske vist ud paa, at Staten i Fremtiden skal afholde alle de Udgifter, der følger af den foreslaaede Ordning vedrørende Alimenter. Det er en Bestemmelse, som Kommunalrådene hilser med Glæde. Den Ordning, vi har nu, at Forsørgelseskommunen afholder den endelige Udgift til Børn udenfor Ægteskab, virker saaledes, at en lille Kommune, der tilfældigvis er Forsørgelseskommune for flere Alimenter, kan faa en meget stor og trykkende Udgift paa dette Omraade. Regeringen har ment, at det var rimeligt at fordele denne Udgift over hele Landet, derved at Staten overtager den.

Jeg maa naturligvis straks bekende, at der er en Svaghed ved det, og det er Overgangsbestemmelsen, som bevirker, at Staten ikke straks tager Udgiften; men det bliver jo en Opgave for det kommende Udvalg at søge at finde en Vej til, at Staten straks kan overtage hele denne Merudgift, en ca. 3 Mill. Kr. om Aaret.

Man vil maaske sige: ja, men naar Staten skal afholde Udgiften, vil det saa ikke betyde, at de sociale Udvalg og Kommunerne bliver ganske uinteresserede i, om Pengene kommer ind eller ikke? Det vil de ikke blive, thi i en efterfølgende Paragraf slaas det fast, at hvis en Kommunalbestyrelse og det sociale Udvalg viser Efterladenhed med at inddrive Pengene, hvis Ministeriet ved Gennemsyn af Regnskabet kommer til det Resultat, at det sociale Udvalg ikke har været saa ivrigt, som det skulde være, for at faa Pengene ind, saa kan man unnlade at refundere hele Beløbet. Jeg gaar ud fra, at hvis Efterladelsessynden er stor, vil der blive trukket et større Beløb fra, og kun et mindre Beløb, hvis den er mindre.

Dette hænger altsaa som et truende Sværd over det sociale Udvalgs Hoved, og derfor tror jeg, man kan sige, at dels af den Grund, og dels fordi ethvert socialt Udvalg vil føle det som en Pligt at administrere Loven i Overensstemmelse med dens Hensigt, vil man gøre sit bedste for, at de Alimenter, som har Evne til at betale, ogsaa kommer til det.

Men endvidere fastslaas det i Loven, at hvis vedkommende Fader eller Moder har unddraget sig Pligterne i 2 Aar eller derover, kan der skrides ind med haard Haand med Udpantning, Afsoning eller Hensættelse i en Arbejdsanstalt, foruden at